

עלי גבעה

עלון מס' 277 י"ד בכסלו תשע"ט 22.11.2018

מחצית האנשים בעולם/ יהודה עמיחי'

מחצית האנשים בעולם

אוהבים את המחצית השניה,

מחצית האנשים בעולם

שונאים את השניה,

האם בגלל אלה ואלה עלי

ללכת ולנדוד

ולשתנות בלי הרף.

לגור באדמה,

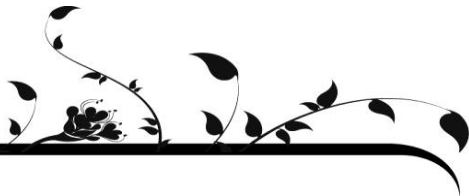
להיות עם שורשים

לא עם ענפים,

לשמוע את הירח נובח עלי,

להסוות את אהבתי בדאגות

פי מצובה: "ואילו עיירות בתחום צור שצת ובצת ופי מצובה"...

שלום לכם,

חודש של בחירות עבר עלינו. בחרנו ראש מועצה, בחרנו את נציגת הישוב במועצה, בחרנו וועד מקומי והשבוע הלכנו לקלפי הפנימית, לבחור את וועד האגש"ח, את וועדת קליטה, את הוועדה לעזרה הדדית ואישרנו את המודל, עליו עבדו חברי וועד האגש"ח שכיחנו בשנתיים האחרונות, עם חברים נוספים ויועצת חיצונית. מודל שעל פיו אמורה להתנהל קהילת האגש"ח בשנים הקרובות, עם היציאה לעצמאות כלכלית. ברכות ותודות, ראשית לכל המסיימים, מבית ומחוץ, על ההשקעה והעשייה. ברכות לנכנסים לפעילות, שיפעלו ויצליחו שהלא הצלחתם היא הצלחת כולנו. וברכות לרבים שהתנדבו למלא תפקידים ולא נבחרו הפעם. ולבסוף, ברכות לכל מי שמימש את זכותו האזרחית והחברית ובא להצביע. לכולנו – בהצלחה!

במסגרת הבחירות לראשות המועצות האזוריות, נבחר דני עברי לראשות מועצת משגב. דני עברי, אותו אנחנו מכירים ומוקירים לו תודה על כל שעשה למען מצובה ועל שהביאנו עד הלום (ועוד נמצא את המועד להפרד ולהודות). ובשם כולנו נשלחה לו ברכה שכתבה אביה זימרון, בצירוף שי. (נוסח הברכה – בעלון).

בעוד עשרה ימים נדליק נר ראשון של חנוכה. חג, שמתכתב עם מזג אוויר חורפי, קור, גשם, חשיכה. ישיבה סביב הנרות והתנור (או המזגן) ואכילת סופגניות/לביבות... והחורף בושש השנה לבוא... אולם החג הינו בעיקרו חג של מסורת וסמלים והפצת האור על כל משמעויותיו היא מצווה ומשימה. יש הרבה פינות חשוכות סביבנו ומי יתן ויגבר האור על החושך. ומה מתאים יותר מסיפורה של חברתנו ענת אזולאי, שמתוך האפילה והמאבקים שהיו מנת חלקה, בוחרת להאיר את חייהם של רבים כל כך. על כך – בראיון שערכת איתה.

בעלון הפעם - פינה חדשה ושמה: "**אנשים, בתים, עיצוב...**", פינתה של ליאת חן, המוכרת לרובנו, מהעיצוב הגראפי (שלאחרונה הוחלף בעיצוב פנים), מההתנדבות באירועים קהילתיים ומהחיוך בעת מפגש על השבילים. את מהות הפינה נכיר מתוך הקריאה בה. רק אציין, שהפינה תופיע מדי פעם, כשמטרתה גם כן, הכנסת אור וידע לחיינו.

ועוד בעלון, תוצאות הקלפי, דיווח ממנהל הקהילה, סקירה על הנעשה בגיל הרך, פינת השיר ועוד.

שבת שלום,

עדנה

משתתפים באבלה של שוש סגל
והמשפחה במות האחות
זמירה שרעבי ז"ל
בית מצובה

הכתובת לתגובות וכתבות: lexnat@gmail.com

להלן תוצאות ההצבעה של הקלפי שהתקיימה בימים שני-שלישי 19/20/11

נציגי ועד אגש"ח

יואב רותם	-	108 קולות
ישי עפרוני	-	93 קולות
מרים נאמן	-	85 קולות
פאני כהן	-	74 קולות
רעיה גולדמן	-	64 קולות
עמרי נתנס	-	60 קולות
איציק ארגלזי	-	56 קולות
מיטל בעהם	-	50 קולות
רן גפן	-	44 קולות
רותי נובק	-	27 קולות
ציפי קדושי	-	20 קולות
רפי בן שטרית	-	18 קולות
בועז בן שחר	-	17 קולות
רוני בן ציון		

תודה לכל המתנדבים ובהצלחה לנבחרים.

ועדת קלפי

מבנה ארגוני – בעד – 124 – 81%
נגד - 29 - 19%

צוות עזרה הדדית -

אינגריד יגר (בן-שבת)	-	131 קולות
דגנית בן-שיטרית	-	120 קולות
אבי צ'רקביץ	-	73 קולות
נורית סיון	-	61 קולות
אירית נחמני	-	24 קולות

ועדת קליטה

אילון טמיר	-	129 קולות
ענבר מנור	-	115 קולות
לירז נחמיה	-	112 קולות
דודיק כהן	-	97 קולות
שרי בן ציון	-	93 קולות
גיא מושקטל	-	74 קולות
אירית נחמני	-	39 קולות

בחירות-"קיבוץ הקבוצות" ומה קרה לנו?

במהלך הבחירות שהתקיימו לפני כשבועיים נחצו קווים אדומים (למשל הקלטת/הסרטת מפגשי בחירות של רשימת "קול מצובה" ושל נימי), נאמרו ונעשו דברים שעד כה שמענו עליהם ממקומות אחרים, שלא הייתי רוצה להשוות אותם אלינו. אני רוצה לבקש מהוועד המקומי ומועד האגש"ח שנבחרו לאחרונה לפעול יחדיו למה שאני קורא – "קיבוץ הקבוצות", ז"א לעשות תהליך שיהפוך אותנו לקהילה משותפת עם מטרות וכוונות משותפות ולנסות לאחות את ההתפלגות לקבוצות הקיימת היום במצובה. בתהליך כזה יש לשתף את כל מי שגר על הגבעה היפה שלנו ולהיעזר בכוחות מקצועיים-חיצוניים.

תהליך כזה יכול להיות משותף עם התהליך שהאגש"ח החליט עליו לשינוי אירגוני, דבר שיכול להפחית רוחות חדשות וטובות לכל תושבי מצובה.

אני מאמין שאם נצליח בכך, נצליח לגייס יותר אנשים לתרום ולהיות מעורבים וביחד נשפר את החיים של כולנו כאן ונצמיד את מצובה להיות ישוב עם מוקדי גאווה והצלחה.

בהצלחה,

יגאל כנר

22.11.18

קהילת מצובה שלום.
החודש עובר כל כך מהר. והמשימות רק מתרבות.
נתחיל .

הבחירות לוועד התקיימו ונסתיימו . חברי הוועד שנבחרו הם:
אבי לוי. גדי סגל. ורד אלון. אלי שיטרית. ניצן לוי. רוני בן ציון . לימור גולדשטיין.
לכולם איחולי הצלחה מכולנו.

הוועד יתכנס לשיבתו הראשונה במהלך חודש דצמבר, וזאת מאחר ועל פי החוק, את הישיבה הראשונה פותח ראש המועצה הנבחר, שרק בימים הקרובים אמור לקבל את המינוי כראש המועצה, ויחל בסבב ישיבות פתיחה בישובים השונים.

לידיעת כל מי שאינו חבר בקבוצת הפייסבוק של מצובה.
ביום שני, התקיימה ישיבת וועדת החוץ והבטחון של הכנסת. הישיבה עסקה בין השאר, בנושא הגדרת קיבוץ מצובה כישוב גדר וההשלכות הנובעות מכך, בין השאר בגידול בהטבות המס, תקציבים ועוד.

ראש המועצה הנבחר, משה דוידוביץ וי"ר הוועד המקומי אבי לוי, ייצגו את המועצה והקיבוץ בכבוד. ואנו כולנו מקווים, שאכן הפירות לא יאחרו להבשיל.

ביום ג' הותקנה סוף סוף תחנת - הסעות הילדים השנייה ובימים אלו, שוקד הקבלן על סיום עבודת ביצוע המדרכות .
מיד עם השלמתן, יבוצע חיבור החשמל לעמודי התאורה החדשים של מגרשי הטניס.

לאחר שבשנה שעברה הוצף מקלט מס' 9 , (המשמש את התינוקיה, והושבת), קיבלנו אישור תקציבי , לבצע תיעול בכל דרכי הגישה למקלט.
את העבודה אתם רואים בימים אילו ובמסגרתה גם תיסלל מחדש המדרכה המובילה למקלט ולגן שיר .

תודה לאגש"ח שנתן גיבוי ראשוני להוצאה תקציבית זו, שכולה בטיחות ילדינו. ותודה למחלקת הבטחון שתורמת גם היא את חלקה לנושא.

לאחר מו"מ ארוך נבחרה החברה הזוכה לאספקת ציוד רפואי למערך החירום ולצח".

תודתי לליאור אלון ולדוד וקנין על הזמן שהשקיעו בסיוע ובהדרכתי, בנושא שאינני מומחה בו.

הציוד יסופק בשבועיים הקרובים. [בין השאר יסופק דפיברילטור חדש שיותקן במזכירות.](#)

ביום 04.12.18 בשעה 14.00 תיערך הדרכת הפעלה לדפיברילטור . (אורכת כשעה).

אני מזמין את הציבור להשתתף בהדרכה. באמצעות הרשמה אצל אורנה.

אנו בוחנים כעת, בשיתוף ובמימון חלקי של מחלקת הביטחון של המועצה, הזמנת מכשירי קשר חדשים וחדשים לטובת מערך החירום וצח"י במצובה.

במסגרת וועדת השיתוף בין הוועד המקומי לבין האגש"ח, הוחלט לייעד את מקלט "צור" כמקום מפגש לצעירים ולחברי "תוצרת הארץ".
יבוצע במקלט שיפוץ קל ואבזור, במימון האגש"ח לטובת הנושא. ואנו מקווים שיהפוך למוקד של פעילות והווי חיוביים.

בימים אלו, מושלם מכרז לתיקון סנטפים שניזוקו בברד הכבד. במערכת החינוך והזוגונים. ואני מקווה שתוך 10 ימים עד שבועיים, יושלמו התיקונים.

בימים הקרובים אנו אמורים לקבל מהמועצה, אישור להחלפת תמרורים דהויים ושבורים. ומיד אח"כ נתקינם.

פעילות המתנ"ס – אנו נמצאים בעיצומם של מגעים עם המתנ"ס על הרחבת הפעילות שתתקיים במצובה, מתוך כוונה להגיע לכל הגילאים בפעילות מותאמת.

חשוב לי לציין שוב את וועדת השיתוף, שנבנתה בין האגש"ח לבין הוועד המקומי. הוועדה מתכנסת לפי הצורך ודנה במכלול נושאים המשיקים לשני הוועדים ולציבור כולו במצובה. כיום, משנבחר כבר וועד אגש"ח חדש, אני שמח לברכם בברכת הדרך ולקוות לשיתוף פעולה מלא והדדי לטובת קהילת מצובה.

בעת כתיבת המנשר הנוכחי, אמורה הייתה להסתיים עבודת ההצללה בגן השעשועים בהרחבה ובגן המשחקים שמול זוגון שחר.

הפרוייקט הזה, שאת הסרט נגזור בימים הקרובים, הורתו כבר בוועד הקודם ועל כך מגיעה להם התודה והברכה על המאמץ שהושקע.

חשוב ביותר

ברוך קדמון ביקשני להסב את תשומת לב התושבים, שאנו מבקשים, כמדי שנה, לתרום ביגוד עודף, לטובת הפועלים התאילנדים במצובה.

את הבגדים הנתרמים נא להעביר לברוך קדמון.

משה
קאופמן

להשתמע בגליון הבא.

מנהל הקהילה - מצובה

051-202-1956 055-8876-646 04-9850-950

אצלנו בגיל הרך

זמן רב שלא התפנית לכתוב לעלון, נדמה שרק התחילה השנה, אולם הזמן חולף במהרה והנה כבר חנוכה.

חגי תשרי חלו השנה ממש בספטמבר, מה שיצר אוירה קצת שונה. מיד עם פתיחת השנה, הקליטות והמעברים, חגגנו גם את חגי תשרי, כך שהיה עומס וניתן לומר שהשגרה האמיתית החלה רק בראשית אוקטובר. השנה נפתחה באווירה נעימה, הצוות החינוכי ברובו קבוע, קלטנו הרבה משפחות מבחוץ בשל מקומות פנויים בגנים הצעירים. בכל הגנים חגגנו בהתרגשות את חגי תשרי, ועכשיו אחרי שירדו קצת גשמים והוחלף השעון לשעון חורף, נכנסנו לאווירה סתווית, למרות שהגשם בושש להגיע. סדרי היום בגנים הותאמו לעונה וכעת אנחנו בעונת מעבר עד לבואו של החורף.

מחנן

המחנן שלנו שודרג בעזרת צוות הורים שנידבו את כישוריהם, זמנם וכוחם. ההורים הוסיפו לנו מתקנים חדשים, ושדרגו מתקנים קיימים. הילדים חוגגים, נרגשים ונהנים לבוא למחנן פעם בשבוע.

תודה לדולב לוי, ענבר מנור, גיא ליבוביץ, גידי בעהם, שקד הלוי, רונן תמם, רני וקרין גפן, גל פרידמן, שחף אסס, נדב כהן, זיו אהרון, לירון בארי, אורי סמושי.

אנחנו ממש נרגשים מהמחווה הזו. אלפי תודות. ולכם ציבור ההורים שפוקדים את המחנן אחרי הצהריים ובשבתות. עזרו לנו לשמור על הניקיון והמתקנים.

גינה לי חביבה

בכל הגנים אנו נערכים להכנת גינות ירק, בגינה יישתלו וייזרעו ירקות למיניהם, ע"י הילדים. כשהזרעים נובטים והשתילים צומחים לגובה, ישנה התרגשות רבה, שהשיא שלה בא לידי ביטוי כאשר הילדים קוטפים את הירקות מגינתם ומכינים סלט לארוחת הבוקר.

השתלמויות לצוות

כמדי שנה, נערוך השתלמות מרוכזת לצוות, את ההשתלמות תעביר יפעת גומא. הנושא עדיין לא גובש סופית. כשיקבע אפרסם לכם ההורים.

במקביל תצאנה הגננות לשתי השתלמויות חוץ. ב – 29/11 בבר אילן, כנס שנתי – "עשיה תואמת התפתחות עם תינוקות ופעוטים - מחשבים מסלול מחדש".

ב – 5/12, בגן שמואל – "קביעות ושינוי - היהלכו יחדיו?" יציבות חינוכית אתגר ניהול הדרכת, בעידן של גירוים משתנים ומתחלפים בקרב מנהלים, מחנכים והורים.

עד כאן להפעם,

רונית דנגור.

אופטימיות למרות הכל - ראיון עם ענת אזולאי

סיפורה של ענת הוא סיפור יוצא דופן. סיפור, שמן הראוי שיסופר, כדוגמה ומופת לתעצומות נפש, ליכולת התמודדות עם מצבים כמעט בלתי אפשריים. סיפורה של אהבת-אם ללא גבול וללא לאות, מסירות ונחישות ולבסוף... בחירה בחיים ובעשיית טוב...

רבים מאנשי מצובה כיום כלל לא מכירים את ענת. את הסיבות לכך ניתן יהיה להבין מתוך הראיון ובנוסף – אשיותה הצנועה, השקטה, הכמעט נחבאת לכלים.

ענת, ילידת מצובה, בת להורים ניצולי שואה מהונגריה, שמעולם לא דיברו על עברם. אנשים ששתקו את כאבם וזכרונותיהם, אנשים שחוו אבדנים גם לאחר שעלו ארצה, התיישבו במצובה והקימו משפחה...

ענת נישאה לרפי אזולאי, שהגיע למצובה לאחר הצבא, יחד בנו את ביתם כאן והולידו 5 ילדים. זמן קצר לאחר לידתו של רן, הצעיר בין הילדים, אובחן מום בליבו, מציאות שהכתיבה את מסלול חייו וחיי המשפחה ובראשה ענת...

במהלך מלחמת יום-כיפור נפגע רפי ומספר שנים מאוחר יותר הוכר כנכה צה"ל.

לפני כמעט 3 שנים נפטר רן, בגיל 27, לאחר שבגופו הושתלו לב וריאות, ניתוח שעלה לכותרות ולרן העניק עוד מספר חודשי חיים.

כמעט שנתיים מאוחר יותר נפטר רפי.

החלטתי לספר את סיפורה של ענת, לא בגלל המציאות הכל-כך קשה, אותה חוותה ואיתה התמודדה, אלא דוקא בשל הבחירות שעשתה והחלטתה שלא לשקוע בתהום הכאב והבדידות, לגייס כוחות ולחזור אל אותם מקומות שהיו עבורה תחנות של עזרה, תמיכה, קרני-אור, במאבקה לאורך השנים. שם בחרה לפעול ולהתנדב כדי להיטיב עם רבים במציאות חייהם הקשה. "היום אני סוגרת מעגלים" אמרה לי במהלך הראיון.

לא קל היה לקבל את הסכמתה של ענת לראיון, אולם לאחר חיזור מתמשך מצידו והפצרות רבות - נענית. את סיפורה אני מביאה כאן.

עברתי תקופות קשות.

אחד הדברים שמחזיקים אותי זה הרבה אופטימיות. שמחת חיים. זה גם מה שהנחה אותי בכל התקופות, בהתחלה בכל מה שקשור לרן, אחר כך גם רפי.

המצב של רן היה מאוד קשה, אבל מההתחלה ליוו אותנו צוותים רפואיים מסורים, שהקשיבו לנו, הכילו אותי לאורך כל הדרך. רפי כמעט לא היה מעורב, על פי בקשתו של רן, ולמעשה מאז שהוא נולד הייתי איתו לבד.

24 שעות אחרי הלידה גילו שמשוהו לא בסדר. לאחר 3 שבועות איבחנו שיש לו מום בלב ועברנו לרמב"ם. לא יכלו שם לעזור לו ואף העריכו שנותרו לו שעות ספורות לחיות... היה מאוד מאוד קשה, אבל הוא שרד. חזרנו לבית החולים בנהריה, לפגיה, שם עטפו אותנו והצוות הפך לנו למעין משפחה. הפגיה הפכה לנו לבית וגם לאחר מכן, כשהגענו הביתה בתום חודשיים, בכל פגיה שלי נעניתי מיד, ביעוץ והדרכה.

פה לא ידעו איך להכיל את מכלול הבעיות. אנשים לא ידעו ולא הבינו את התנהגותו של רפי, נפגעו ממנו ואני לא העזתי לפנות לאנשים בבקשת עזרה, למשל כשהייתי צריכה לנסוע יום יום לבית החולים והייתי זקוקה להסעות. רכבים פרטיים לא היו והיינו תלויים בסדרן הרכב. גם שם היה מי שנפגע מרפי והתקשה לעזור בענייני רכב. הייתי לבד בהתמודדויות הקשות.

בגלל מצבו, לא יכול היה רפי לעבוד עם הרבה אנשים או במקום רועש והיו נסיונות לעזור לו - שלחו אותו לתיכונה באפעל, כדי שיירגע, איפשרו לו להקים חממות לירקות, אבל מרבית האנשים לא ידעו והתרחקו.

בבית, המצב היה מורכב וקשה, ובתוך כל זה רן עם הסיפור שלו. לא היה לי גב. העזרה היתה בעיקר מהצוות הרפואי בבית החולים ואחר כך ממשדד הבטחון. ידעתי שאלה בעיות כל כך קשות ומורכבות שאף אחד כאן לא יוכל להתמודד ולהכיל אותן. בשלב בו רפי כבר היה מוכר על ידי משרד הביטחון, ניסיתי להעזר בהם. היו קשיים רבים מאוד עם נושא הליווי של רפי. הייתי עם רן בבתי חולים וקיבלנו ליווי עבור רפי, אבל גם כאן לא היה ממש מענה.

- ואין כעסים?

לא. לא הייתי פנויה לדברים האלה. לא יכולתי לכעוס על אף אחד כי הייתי צריכה להיות לגמרי פנויה לטיפול ולהתמודדות עם המצב המורכב. הייתי צריכה לדאוג לרן, להחזיק את המשפחה, ישנם עוד ילדים. הייתי צריכה להיות חזקה, לשמור על אופטימיות ועל שמחת חיים. לדאוג לכך שרן יחיה בסביבה אופטימית עם שמחת-חיים ואני מאמינה שבזכות זה הוא גם הצליח להתמודד ולהגיע לגיל שאליו הגיע, אחרת הוא לא היה מחזיק מעמד.

כשהיינו בתל השומר ובעוד מקומות, תמיד אמרו לי: "אתם נראים כל כך שמחים". אבל ברור לי שבמצבו הקשה הוא לא היה מחזיק מעמד בלי זה.

המטלות היום-יומיות היו אין סופיות: שניהם טופלו תרופתית והיו בדיקות ואין סוף ניירת וקשר רצוף עם הרופאים ועם המוסדות ולצד כל זאת הייתי חייבת להמשיך לעבוד.

בהתמודדות עם מחלתו של רן שהלכה והחמירה עם השנים, הגענו לרופאים הטובים ביותר בארץ, לצמרת הרפואית. אנחנו - שנינו, רן ואני לבד. לא פעם התלבטתי האם אני מובילה אותו לדבר הנכון.

בתל השומר אמרו לנו שעליו לעבור השתלה. "תתחילו לחפש בחו"ל" אמרו ואנחנו עמדנו תוהים: "איזה תיק אתם מפילים עלינו?! איזה חו"ל?!". הלכתי לאחות האחראית על ההשתלות ושאלתי מה עושים? למי פונים? קיבלתי טלפון של אדם בירושלים, עו"ד שמכיר את המערכות מנסיון אישי ועוזר ליצור את הקשרים. התקשרתי אליו ושלחתי לו חומר. הוא יצר קשר עם בית החולים הטוב ביותר בארה"ב וכשהתקשרתי לשם נאמר לי שרן יזדקק להשתלת שני איברים (לב וריאות) ומאחר ואינו תושב ארה"ב לא יוכלו לעזור לו שם.

עברנו לבלינסון, לרופא הטוב ביותר שיש כאן. אנשים מחכים המון זמן ומשלמים הון כדי להגיע אליו. הרמתי טלפון לבקש שיקבעו לנו תור אצלו. הוא שמע על המקרה והתקשר אלי בעצמו.

כשהצעתי לשלם ככל שיידרש, כדי שרן יהיה אצלו. הוא לא רצה כל תשלום וביקש שנגיע. באחד הניתוחים ניגשתי לאחות לברר משהו והיא שאלה כמה שילמנו כדי להיות מטופלים אצל אותו רופא והתקשתה להאמין שלא שילמנו כלל. "זה אדם שרק עם פרוטקציה והמון כסף מגיעים אליו". המערכת היתה איתנו בלי פרוטקציות, בלי כספים ובלי גב דוחף. התווייתי לי דרך והלכתי בה יחד עם רן, יד ביד. והוא אף פעם לא אמר "אני פוחד", "לא רוצה", "מספיק לי".

נתתי לו את כל מה שאפשר. עודדתי ודאגתי שיהיו לו חיים נורמליים עד כמה שניתן. היו לו חברים, הוא התנדב לצבא. גם ילדי אמרו לי לאחר מותו: "נתת לו את החיים הכי טובים שאפשר".

אני שלימה עם מה שעשיתי וזה למעשה הוביל אותי לאחר מותו לחפש דרך להתנדב במקום שתמך ועזר וכך הגעתי לבית החולים בנהריה. אחרי שרון נפטר לא היתה לי האופציה לשקוע. הייתי צריכה להמשיך, להיות חזקה עבור רפי, לטפל בו. כשרפי נפטר אמרתי לעצמי – "אני לבד!". ישנם אמנם הילדים והנכדים, אך יש להם חיים משלהם והם אינם חיים פה. עמדו בפני שתי אפשרויות – לשקוע או לגייס כוחות ולקום לחיים. עם כל מה שעברתי החלטתי להמשיך הלאה ולעזור לאנשים שעזרו לי.

בגלל מצבו הקשה של רפי נאלצתי להפסיק וחזרתי לפני שנתיים וחצי ומאז אני מתנדבת. כרגע אני עוסקת בגיל השלישי. יש רבים שמאושפזים ואיש לא בא לבקר אותם, לשאול לשלומם ובודאי שלא דואגים לזכויותיהם, וזה כרגע אחד הדברים שאני נותנת להם במסגרת יחידת "סגולה", ורואה עד כמה הם מאושרים ואסירי-תודה. "יחידת סגולה" * שייכת למשרד לשוויון חברתי, מוקד לזכויות לאזרחים וותיקים. אחת לחודש, חודש וחצי, מתקיימת קבוצת למידה של מתנדבים, להתעדכנות ולמידה של חוקים חדשים, הרצאות מקצועיות וגם גיבוש חברתי נחמד. אני מקבלת תגובות כמו: "את כמו קרן אור בעולם החשוך", "איך הגעת אלינו?!", "אין דברים כאלה!" אנשים שאני כלל לא מכירה עוטפים אותי באהבה. זה נותן הרגשה כל כך טובה.

עם הזמן הבנתי שאני יכולה לעשות עוד משהו, לנצל שם את הזמן הפנוי. נחשפתי למיזם "מגן חיים" הדרכה למניעת זיהומים בבית החולים ואני מדריכה משפחות ומטופלים במחלקות.

במקביל להתנדבות בבית החולים הגעתי גם למשרד הבטחון. למרות קשיי ההתניידות (איני נוהגת), לפני כ-4 חודשים הצטרפתי לקבוצה של אגף השיקום בחיפה. אני מלווה נכי צה"ל. אחת לשבועיים מתקיימת קבוצת למידה. זה מאוד מעניין והקבוצה מאוד רצינית ואיכותית. אנשים שיצאו לפנסיה מרפא"ל, מחברת החשמל ועוד. אלה אנשים שעברו הכנה לקראת הפנסיה ושם נחשפו לאפשרויות ההתנדבות. אני מרגישה שם ממש טוב. כל שנות חיי הבוגרים הייתי ממוקדת ברוך וברפי, לא היו לי מעגלים חברתיים. לא הייתי פנויה לזה והחלטתי שמעבר לתרומה שבהתנדבות אני צריכה להרחיב לעצמי את המעגל החברתי. כיום – יש לי את הקבוצה בבית החולים, הקבוצה ממשרד הבטחון וחיפשתי עוד. אני רוצה להכיר אנשים, לחוות חברה, אז פניתי לויצו בנהריה וגם שם הציעו לי קבוצה שמלווה משפחות שכולות, גם כן מטעם משרד הבטחון. פעם בחודש הקבוצה נפגשת. עוד מעגל חברתי.

לאחרונה סגרה ענת מעגל נוסף (כדבריה) כשהחלה לבקר אישה ערירית ניצולת שואה, איתה נפגשת, מקשיבה לסיפוריה, מפיגה ולו במעט את בדידותה.

אני מגיעה כיום למקומות דרכם אני גם מטפלת בעצמי. התרוממתי ממקום מאוד קשה ומתוך זה אני מאמינה שאוכל לעזור גם לאחרים להתרומם. אלה הדברים שאני עושה, עם הרבה אופטימיות והרבה תקווה.

וישנם כמובן גם הילדים יניב, אביב, חן ואלמוג, כולם רכשו מקצוע, הקימו משפחה, הורים לילדים, דואגים לי והקשר מצויין.

עדנה

- יחידת "סגולה" תשמח להתנדבים נוספים. המעוניינים יוכלו לפנות ישירות לבית החולים או באמצעות ענת.

אנשים... בתים... עיצוב... / ליאת חן

אני חושבת שרובכם כבר מכירים אותי ויודעים שאני "שרוטת עיצוב" על תחומי השונים. מהרגע שבנינו את ביתנו כאן במצובה לפני כ-10 שנים התאהבתי במושג הזה – בית – ובכל מה שהוא מייצג, גם בצדדים האסתטיים אך בעיקר בערכים שהוא מביא איתו. עכשיו אני הופכת את האהבה הזאת למקצוע.

מידי פעם אשתף אתכם מנקודת מבטי בנושאים שונים מעולם העיצוב.

בית –

אורלי רובינזון בספרה "הבית הרגשי" כתבה: "בית הוא המקום לזרוק את החיים שלך פנימה" והמשפט הזה מלווה אותי לא מעט שנים ומשקף את ההתבוננות שלי על ביתי שלי ועל בתים של אחרים.

בית הוא מרכז החיים. אנחנו מבליים בו, ישנים בו, עובדים בו - חיים בו. ממנו יוצאים ואליו חוזרים – אי המבטחים שלנו, אי של שפיות מתלאות היומיום- הוא הבסיס למי שאנחנו ולמי שאנחנו רוצים להיות. זה המקום להגיע אליו בסופו של יום, לחלוץ נעלים, לזרוק את התיק, את הדואר והקניות ולהרגיש... בבית. לנשום רגע, לקחת נשימה, להרגיש את מה שהבית מייצג עבורנו, את תחושת הביטחון, הרוגע, הערכים והמקום – משאירים בחוץ את המסיכות, המחיצות והלחצים.

מכירים את זה שאנחנו חוזרים הביתה אחרי חופשה חלומית שרצינו שתימשך עוד ועוד? ברגע שחוצים את דלת הכניסה מרגישים ש"אין כמו בבית" וכמה טוב לחזור למקום המנחם שלנו (לכרית הכי נוחה בעולם, גם אם לפני רגע התעוררנו במלון חמישה כוכבים בלונדון, לספל הקפה האהוב שאף בית קפה ברומא לא יכול לשחזר את טעמו, לאוכל של בית שטעים יותר ממסעדת המישלן בבודפשט).

בית מתחבר אצלנו לרגשות חיוביים, לחום, לשמחה. הוא מספק לנו מרחב נשימה, נוחות לנשמה, מקום שטוב ובטוח לחזור אליו.

עיצוב הבית אינו הכל אבל לעיצוב יש יכולת לעורר תחושות (גם תת הכרתיות) על ידי שימוש בחומרים שונים. אני אוהבת חומרים מקומיים, אבנים טבעיות, שימוש בעץ, צמחייה ארץ-ישראלית, טקסטיל רך – חומרים שמחזקים את תחושת הביתיות. החומרים והפריטים שאנחנו בוחרים להכניס לתוך הבית הם אלה שמגדירים אותנו. לא ניתן להסביר משיכה לחומרים מסוימים – מראה, טקסטורה, מגע וריח. החיבורים ביניהם, הזיכרונות שהם מעוררים בנו, מעניקים אווירה לבית.

בעיצוב הבית שלנו אנחנו מפעילים את כל החושים, והם משפיעים על ההווה: ניחוח של נר, זר פרחים טריים על שולחן האוכל, מגע יד על הכרית שמונחת על הספה או רגל יחפה על שטיח רך, צבע הקיר או הרהיט הישן שקיבלנו מסבתא.

אין נכון או לא נכון – הכל מותר.

עצמו עיניים ודמיינו את המקום שבו תרצו לבלות כל החיים. בחרו בחומרים שמדברים אליכם, מרגיעים אתכם, געו בהם, לטפו והרגישו אותם – אתם כבר תדעו.

מלב אל לב

לדניאל ניב ברכות עם
השחרור מצה"ל.
מאחלים לך התאקלמות
מהירה וטובה בחיים
האזרחיים והצלחה.

לרז בן דוד (בתם של
איציק ויהלומה) ברכות
עם גיוסך לצה"ל. מאחלים
לך שירות משמעותי,
מספק ומוצלח.

לאברי גרשון, ברכות
חמות עם הגיעך לגיל
המופלג – 95
מאחלים לך בריאות
ואריכות ימים

בית מצובה

ברכת חברי מצובה לדני עברי, עם הבחרו לראש המועצה משגב. (כתבה בשמנו אביה זמרן)

5.11.18

לדני עברי,
מברכים אותך ומחיים מאדך על בחירתך לראש המועצה de אבנ
סמוכים ובטוחים בהיותך האדם הנכון להצעת ישובי אב
אתיך מסוכר.
אחרי שסיקמת אותנו וצוד קיבוצים וישובים – הניצ הלמן לצעות
לביתך המורחב: מעב.
ישר כוח!!
מחברי מצובה המכירים תודה תמיד

ומכתב תודה שהגיע מראש המועצה הנבחר, משה דוידוביץ, בזו הלשון:

לכ' הנהלת וחברי מצובה היקרים,
מבקש להודות לכם מאוד על המשלוח המכובד ששלחתם ללשכתי לרגל זכייתי בבחירות.
אני מעריך זאת מאוד.

יחד נמשיך בעשייה משותפת למען מצובה ומטה אשר כולה.

ולתשומת לבכם:

ביום ה', ה- 13.12, יתקיים ערב במועדון, בו יסופר סיפורה של המחתרת ההונגרית בעת
מלחמת העולם השניה, באמצעות סרט, בו מופיעים גם חברי מצובה. בערב יתארח אפרה
כהן, בנה של אסתר שיספר על תהליך יצירת הסרט.

הציבור מוזמן (אנא, רשמו לפניכם).

לייקה (רוסית: Лайка), מתה ב-3 בנובמבר 1957), הייתה כלבת החלל הרוסית הראשונה, והיצור החי הראשון שנכנס למסלול לווייני כנוסעת של החללית ספוטניק 2 הסובייטית. היא נמצאה כמשוטטת תועה ברחובות מוסקבה, ושקלה בקירוב שישה ק"ג. יש המסווגים אותה כחיה בחלל הראשונה, אף שאחרים מצביעים על משימות קודמות שבהן שוגרו בעלי חיים בטיסות תת-מסלוליות.

פירוש השם "לאייקה" ברוסית הוא "נבחנית". שמה המקורי היה קודריאבקה ("מתולתלת") והיא זכתה גם לכינויים ז'וצ'קה (ג'וק קטן) ולימונצ'יק (לימון קטן), בעוד שהעיתונות האמריקנית כינתה אותה מוטניק על משקל "ספוטניק". (מתוך ויקיפדיה)

אורין רוזנר (אנא זכרו את השם, אם יש צדק בעולם היא תהיה הדבר הבא בעולם השירה) שואלת הרבה שאלות בשיר. גם המדע מצדו שואל הרבה שאלות, הנוגעות להבנת העולם-שאלות בקנה מידה קוסמי. אבל לייקה אינה מדענית. לייקה היא קוסמוס בפני עצמו ונפשה אינה גלויה לנו יותר משגלוי לנו העולם.

למדענים כמו למשוררת יש הרבה שאלות אבל מעט מאד תשובות, אם בכלל. אבל יחי ההבדל הקטן- המשוררת בשירה מחייה את לייקה ואילו המדע – הורג אותה.

אמנות ומדע שניהם כלים בידי האדם להתייחסות אל העולם, אלו שני דברים שבעלי חיים אחרים אינם מבצעים ומתקיים בהם "מותר האדם מהבהמה". בשיר הזה לא כל כך ברור האם באמת מותר האדם – כי המחשבות שהמשוררת מייחסת ללייקה הן מהמחשבות היפות והזכות והראויות ביותר שאפשר לו לבעל חיים לחשוב. ומה גם בני אדם.

(בתמונה בול שהנפיקה רומניה לזכר ההישג הסובייטי)

לייקה/ אורין רוזנר
 מה חֶשְׁבָה לִיקָה
 בֵּין הַכּוֹכְבִים
 רְחוֹקָה מִכַף יָד
 הָאִם רְאֵתָה שְׁהֶאֱרַץ כְּדוֹר
 וְלֹא יָדְעָה לְמִי לְהִשִּׁיב
 הָאִם חִקְתָּה כָּל הַזְמַן
 שֶׁיֵּבֹאוּ לִקְחַת אוֹתָהּ
 הָאִם נִבְחָה
 כְּשֶׁשְׁבִיטִים נִפְלוּ בְּפְרוֹתָהּ
 הָאִם עָדִין הִרְגִישָׁה
 אֶת כְּבֹדוֹ שֶׁל הַגּוֹף
 הָאִם חֶשְׁבָה כְּשֶׁעָצְמָה אֶת
 עֵינֶיהָ
 שֶׁכָּל הַדְּבָרִים בִּיקוּם
 כִּקְמִבְקָשִׁים לְטוֹף